

Határtalanul Erdélyben

2019.május 20-án indultunk Erdélybe a Határtalan pályázaton nyert kirándulásunkra. Az út kicsit hosszú volt, de így is élveztem minden egyes pillanatát! Aradon megálltunk egy fél óras pihenőre, és megnéztük az aradi vértanúk emléksobrát. Az emlékmű maga nagyon szép volt, de ami körülvette, az már kevésbé volt odaillő. Marosillyén Bethlen Gábor szülőházához látogattunk el, ahol egy kis időre még „hercegnő” is lehettem. Itt még egy érdekes történelem órán, és egy vetítésen is részt vettünk. Az idő egyre kedvtelenebb volt, és mikor kiértünk a Vörösbástyából, felhőszakadás fogadott minket. Ezek után elázva, de még mindig ugyanolyan boldogan indultunk a szállásra, ahol nagyon jó helyünk volt.

A második napon Gyulafehérváron egy templom volt az első állomásunk. Gyönyörű motívumos oszlopokat, oltárt, gyóntatószéket és még egy rózsablakot is láthattunk, ha nagyon figyeltünk. Ezután elindultunk enni, csak egy jó kis dugóba keveredtünk. Szerencsére elég hamar tudtuk folytatni az utunkat, és azután ebédeltünk egy finomat. A következő állomás a Vajdahunyadi vár volt, ahol Zsuzsi barátnőm és én olvastunk fel egy szöveget a vár történetéről. Egy kicsit izgultam, de fantasztikus érzés volt egy ilyen emlékezetes helyen olvasni. A vár szintén csodálatos volt, és érdekes dolgokat is láttunk. Először azt gondoltuk, hogy a medveverem volt a legszörnyűbb halál abban az időben, de mikor jöttünk kifelé a várból, a véleményünk egy kicsit megváltozott, ugyanis még sok más, sokkal fájdalmasabb kínzóeszközt láttunk, hallottunk róluk.

Harmadik nap véglegesen ott hagytuk az árvaházat, és emiatt egy kicsit szomorú voltam. A programok miatt ez volt az a nap, amit a legjobban vártam, úgyhogy ez talán kárpótolt. Az utolsó pár órában, amit Déván töltöttünk, elmentünk az utolsó olyan „emlékhez”, ami Bethlen Gáborhoz köthető. Innen Déva várához mentünk, de nem akármivel, hanem siklóval. Ez külön élmény volt, de a kilátás mindent vitt. Végigjártuk a vár összesen olyan részét, ahová lehetett menni.

Ezután a Tordai sóbánya felé vettük az irányt. A bányában minden sóból volt. Nekem személy szerint ez volt az egyik kedvencem. Egy óriáskerékre is felszálltunk, és beringattuk a kabint. Mi nagyon élveztük, de szegény tanárnő arcán nem volt igazi a mosoly.

A sóbánya után túráztunk egy kicsit a Tordai hasadéknál. Az esti órákban megérkeztünk Torockóra, ahol sok szeretettel, és finom vacsorával vártak minket. Reggel hamar talpon voltam, mert már hallottam, hogy szaladgálnak a tornácon ... reggel fél hatkor!

Miután összepakoltunk, lementünk az utolsó közös reggelinkre. Még kaptunk egy kis időt vásárolgatni ott a faluban, és nekivágtunk az utolsó napunknak. Kolozsváron megtekintettük Mátyás szobrát és azt az épületet, ahol ő született. Utunk ezután Magyarvistára vitt minket, ahol a gyönyörű kalotaszegi népviseletet és egy tisztaszobát nézhettünk meg. Én teljesen oda voltam mind a kettőért!

Körösfőn is megálltunk és egy templomot szeretnénk volna megnézni, de sajnos zárva volt, ezért csak kívülről tudtuk szemügyre venni. De cserébe még vásárolhattunk egy utolsót. Királyhágónál sem tudtunk megállni, mert esett az eső. Végül, de nem utolsósorban kezdetét vette a hazaút. Hiába, hogy hosszú volt, de minden percét élveztem ugyanúgy, mint odafelé. Nem volt életem legegyszerűbb négy napja, de ennél jobban nem is sikerülhetett volna! Fantasztikus élmény volt, és egyáltalán nem bántam meg, hogy elmentem!

A kiránduló gyerekek nevében: Zelenák Panna